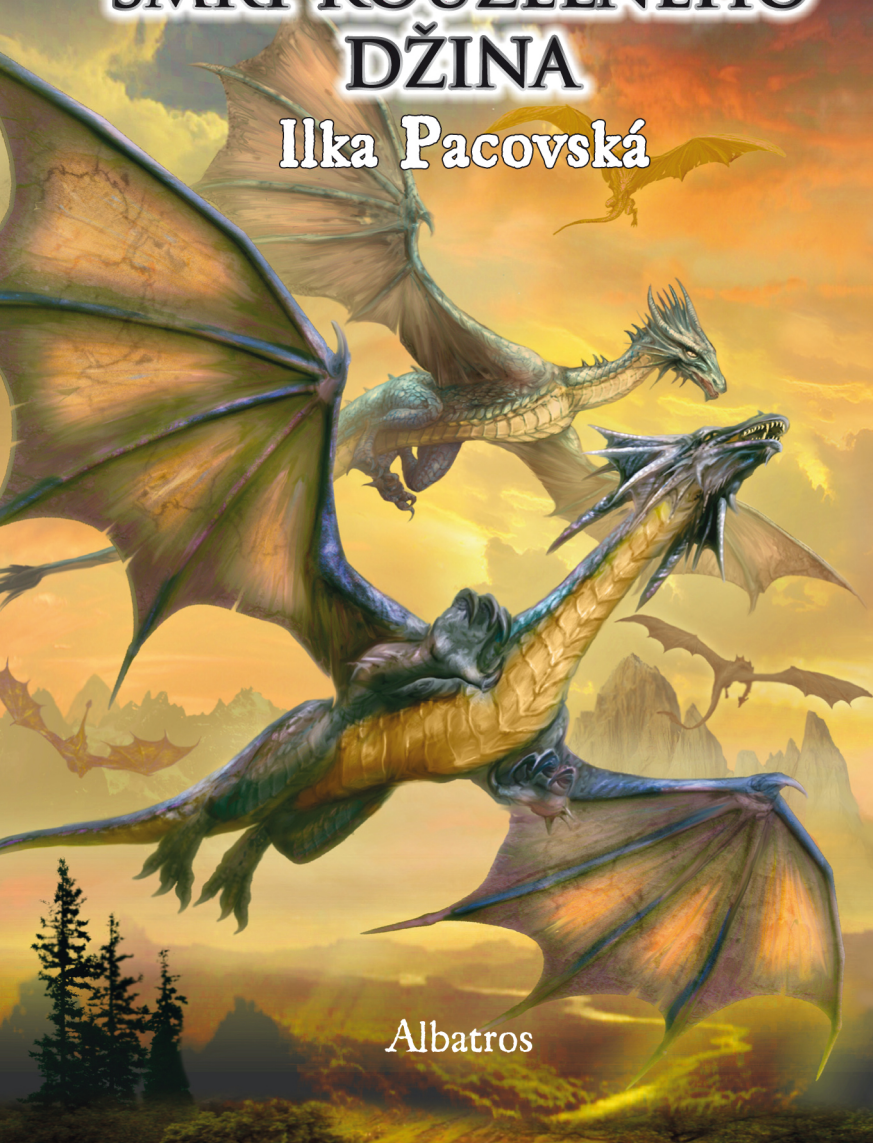

SMRT KOUZELNÉHO DŽINA

Ilka Pacovská

Albatros

Sedmý smysl

SMRT KOUZELNÉHO DŽINA

Smrt kouzelného džina

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení

© Ilka Pacovská, 2012

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2012

www.cteni-zdarma.cz

ISBN 978-80-00-03027-2

Trest

Není obvyklé, aby si někdo odpykával o prázdninách školní trest, ale Hanka, Sváťa a Rafan ho dobrovolně přijali. Dokonce s nadšením. Celou první polovinu prázdnin trávili v útulku pro nemocná nebo zraněná magická zvířata a pomáhali se vším, co bylo v jejich silách. Většina zdejších pacientů byla trochu zvláštní. Ošetřovatelé se museli vyrovnávat nejen s jejich nemocemi, ale i s faktem, že zvířata používají magické schopnosti. Proto bylo žádoucí, aby i pracovníci ve zdejším útulku aspoň trochu ovládali sedmý smysl.

„Hele, Sváťo, jsi gentleman?“ zeptala se Hanka.

Kamarád zbystřil pozornost, protože za tou nevinnou otázkou cítil zradu. „Pokud nemáš na mysli, že za tebe vyčistím klece rochnáků, tak bych možná mohl odpovědět kladně.“

„Gentleman si podmínky nekladou...“

„Gentleman nemusí čistit nejsmradlavější klece z celého útulku,“ zubil se Sváťa, „jen si to taky užij. Koneckonců jsi tu za trest, ne?“

„Jo. Stejně jako ty.“

Jejich dohadování přerušil přílet draka. Zabrzdil přímo před nimi.

„Tak co, máš to?“ zeptal se ho Sváťa.

„No jasně. Ale ještě to ukažte Sidi, ať můj výběr pro jistotu zkontroluje,“ řekl a podal Hance košík plný tmavozele-
ného listí s nachovými žilkami na rubu.

„Jsi fakt dobrej, Plame, to se musí nechat,“ ocenil ho Sváťa, „a Giro vzkazuje, že máš za přístřeškem něco k snědku.“

„Prima,“ protáhl se drak, „byla to dlouhá cesta a trochu mi vyhládlo.“

Odletěl k boudě ve stepi, aby schroupal připravený kus zvěřiny. Drak odmítal stolovat v blízkosti útulku, aby své lidské kamarády ušetřil pohledu na konzumované syrové maso.

„Musíš Plama pochválit,“ libovala si Sidi, když jí Hanka předala košík, „našel přesně to, co jsem potřebovala. Batolelkům čerstvé listí prospěje. Nechtěl by u nás tvůj dra-
čí kamarád zůstat?“

„I kdyby chtěl, jeho matka bude mít opačný názor. Kamarádit s člověkem se v jejich hnízdě hodnotí jako zvrá-
cenost. Kdyby tu nebyl za trest, draci by to nepochopili.“

„Škoda, je moc fajn,“ povzdechla Sidi a poslala děti, aby se šly naobědvat.

V jídelně bylo živo. Z rezervace dorazilo několik strážců a řešili s Girem problémy s přemnoženými dizlobrazy.

Děti si nabraly polévku, brambory a sekanou a odnesly si tác s jídlem ke stolu. Muži jim přátelsky kývli na pozdrav a pokračovali v diskuzi.

„...tak mi teda porad'. Už zabili osm pálivců a pořád víc se roztahují na jejich území. Mám obavu, že je za chvíli zlik-
vidují úplně.“

„A co takhle pálivce přestěhovat? Určitě by se jim líbilo pod Zubatým hřebenem. Je tam spousta puklin a stabilní podloží, nehrozilo by, že tam způsobí požár.“

„Myslíš, že nás něco podobného nenapadlo? Jenže jak? Jak je chceš přestěhovat?“

„No jo, sakra, to není úplně jednoduché, že?“

Do místnosti vstoupila Sidi a rovněž si šla vybrat něco k jídlu. Když se posadila, Giro na ni mávl: „Tak co, všechno v pořádku?“

„Jakžtakž. Až na kvantery. Samec je celkem dobrý a poranění břicha se mu rychle hojí, ale samice se za ty dva dny, co je u nás, zhoršila. Nechápu proč.“

„Jé, Rafan se vrátil,“ nadskočil najednou Sváťa a mával na kamaráda, který se objevil ve dveřích jídelny. Hned mu udělal vedle sebe místo, aby si mohl přisednout.

„Ahoj, Rafe,“ usmála se Hanka, „co fuňové?“

„V pohodě,“ kývl Rafan a pustil se do polévky, „stádo jsme našli a naši dva pacienti se do něj zařadili naprosto bez problémů. Myslím, že už se o ně nemusíme bát. A co tady?“

„U kvanterů to vypadá špatně.“

„To mě mrzí, bylo by jich škoda. Takové krásné šelmy člověk hned tak nevidí.“

„Mě fascinuje jejich magické maskování,“ přikyvoval Sváťa mezi sousty, „představ si, že tady mají na kůži vzorek klece.“

Když dojedli, vypravil se Rafan společně se Sidi ke kvanterům. Hanka šla s velkým vzdycháním čistit klece rochnáků a Sváťa musel ještě roznést zrní a zeleninu pro drobné hlodavce.

Kvanteri byli neklidní a před lidmi couvali k zadní části klece, kde se snažili splynout s pozadím.

„Vidíš?“ řekla lékařka Rafanovi, „samice už ani nemá dost síly měnit mimikry. Nežere, jen se občas napije vody.“

„Co jí může být? Opravdu to nevidíš?“

„Má jen malé zranění na zadní tlapě, ale není nemocná, jen se mi zdá nešťastná.“

Rafan ucítil, jak se jeho tulík dere z kapsy. Pomohl mu ven: „Tak co, Plavíku, chceš se zúčastnit diskuze?“

Tulík zahvízdal, seskočil na zem a vběhl do klece. Rafan chtěl jít za ním, ale Sidi ho zadržela.

„Pokud k nim vstoupíš, napadnou tě. Raději zavolej svého mrňouse k sobě.“

Tulík švitořil v kleci tak dlouho, až na něj samice zavrčela. Hned potom Plavík hbitě vyšplhal zpět na Rafanovo rameno. Znovu začal povykovat.

Rafan překvapeně zdvihl obočí: „Tulík říká, že samice chce zpět svá mláďata.“

„Cože? Ona měla mladé? Proč mi to nikdo neřekl? Kdoví, jestli jsou vůbec ještě naživu,“ polekala se Sidi a vyrazila skoro poklusem zpět k jídelně.

„Kvanteři měli mláďata,“ zařvala hned ode dveří a ochránci zvedli hlavy od mapy, kterou zaujatě studovali.

„To není možné, to bych věděl,“ vyhrkl ochránce, který zraněné kvantery a rochnáky před dvěma dny přivezl.

„Musíme se tam vrátit a všechno prohledat,“ odsunul Giro mapu a neprodleně začal organizovat výpravu na území rezervace, odkud zraněná zvířata pocházela.

„No jasně, museli bránit mláďata, jinak by rochnáky ne napadli. Normálně by před těmi smraďochy utekli.“

Před barákem se během okamžiku shromáždila skupinka chlapů.

„Giro, teď nám otevři průchod nejbliž, jak jen si troufeš,“ houkl na organizátora akce jeden z mužů, jakmile přítomným rozdal sítě a nůse. Za okamžik všichni zmizeli v modravém oválu brány.

„Snad to stihnou,“ vzdychla tiše Sidi a rozčileně si prohrábla vlasy.

Hanka zatím u rochnáků vytahovala z klece mělký bazének naplněný bahnem. Když ho zvířatům po jejich příjezdu

míchala, bylo to sice čvachtavé bahno, ale jinak celkem normální. Teď to byla smrdutá břečka, které se štitila dotknout. Jak jen mohli tihle drobní funící tvorové za pouhé dva dny vyprodukovat tolik smradu? Během hrabání podestýlky musela hlídat, aby některý rochnák nevyklouzl otevřenými dvířky. Nejdřív jim do zadní části klece nasypala čistou slámu, pak několikrát vypláchla bazének vodou a namíchala jim novou várku bahna, aby se měli v čem čvachtat. Vynesla kbelíky s odpadem do likvidační jámy a šla se umýt.

Než se stihla vydrbat, dorazili k umývárně i Sváťa s Rafanem.

Rafan významně začíchal kolem sebe a nevinně se zeptal: „Co sis to pořídila za parfém? Není to značka Bažina?“

„Myslím, že se mýlíš. Já bych tipnul na značku Močál-extra,“ přidal se Sváťa a uhnul proudu kapek, které po něm Hanka vystříkla.

„Je to fakt síla,“ smál se Rafan, „Plam by tě měl vzít vymáchat do jezera.“

„Jen počkej,“ zašklebila se na něj Hanka, „však ono na tebe taky ještě dojde. Jsem zvědavá, kolik humoru budeš mít za dva dny touhle dobou.“

Nad útulkem zakroužil drak, po křídle sklouzl níž a přistál vedle umývárny: „Tak co, máte hotovo? Nepůjdeme si zalítat?“

„Já nemůžu, mám službu u večerního krmení,“ zavrtěl hlavou Rafan.

„A já bych rád počkal, jestli najdou ta kvanterčí mláďata,“ pokrčil rameny Sváťa.

„Chvilku vydrž, Plame, skočím si pro prkno a proletíme se spolu. Já už mám dneska hotovo,“ usmála se Hanka a uvítala, že bude také jednou s dračím přítelem sama. Popadla jedno z prken, které jim pan Mojerana půjčil ze základny, a upalovala za drakem.

„...a protáhni ji jezerem, ať se z ní smyje ten puch,“ zaslechla ještě Rafana, jak radí drakovi, takže na rozloučenou vyplázla na kamaráda jazyk. Naskočila na prkno, plynule zesílila stoupavý výkon a vyrazila do stepi. Po chvíli ucítila v zádech závan křídel letícího draka. Kroužili nad stepí, honili se a dováděli. Pak Hance sklouzla z vlasů spona a spadla na zem. Rychle zatočila zpět, aby ji našla. Drak přistál vedle ní. Pomocí prstů se snažila uspořádat své rozlítané vlasy. Sotva je konečně uhladila, naklonil se Plam k ní a lehce do nich foukl. Potěšeně se zazubil, když se začala rozčilovat a mračit.

„Nasedni si,“ řekl jí, jakmile měla sponu zpět ve vlasech.

„A co když nás někdo uvidí? Budeš mít průšvih,“ namítla dívka.

„Tady?“ zasmál se drak. „Široko daleko je tu jen pár fuňů.“

„Tak jo,“ nenechala se prosit a za chvíli už letěli vysoko nad stepí až k jezeru.

„To je nádhera,“ užívala si divoký let, „tohle bych vydržela celé prázdniny.“

Drak se pomalým obloukem snesl nízko nad zem. „Odhoď prkno.“

„Doufám, že se nerozbije,“ řekla spíš sama pro sebe a poslechla.

„Ne, to nééé...“ zaprotetovala, když jí konečně došlo, co se drak chystá udělat.

„Zavři pusu a drž se,“ houkl na ni Plam, trochu zpomalil a rovnou z letu se ponořil do jezera. Jen taktak se Hanka stihla nadechnout a přimhouřit oči. Průlet ledovou vodou trval jen několik okamžiků, pak se drak vyhoupl z vody a přistál na břehu.

„To nebyl můj nápad,“ smál se, když viděl, jak stahuje šaty a ždímá je.

„Já toho Rafa zabiju,“ vyhrožovala, „a ty jsi stejný jako on, taky musíš vyzkoušet všechno, co ti kluci nakukaj.“

„Vydrbeš mi křídla, prosím?“ strčil jí drak svou tlamu až před obličej a udělal na ni smutný kukuč.

Hanka si uvědomila, že tohle je možná poslední odpoledne, které mohou trávit společně bez ohledu na to, co si kdo o jejich sourozeneckém vztahu myslí, bez nutnosti chovat se společensky a dodržovat pravidla, ať už dračí nebo lidská. Měli by si to užít a vychutnat do poslední minuty.

„To víš, že jo, Plame,“ rozložila na slunci mokré šaty, doběhla natrhat trsy mydlice a pak v trikotu, který používala v horkých dnech při létání na prkně a občas i při koupání, vlezla do studené vody. Drak už tam čekal a slastně mhouřil oči, když mu drbala místa kolem ramenních kloubů, a natáčil k ní křídla, aby na ně lépe dosáhla.

„Díky,“ řekl, když skončila, „chceš taky vydrbat záda?“

„Radši ne,“ zasmála se, „svou kůži na zádech mám docela ráda a hodlám ji zachovat nepoškozenou.“

Ještě chvilku s drakem dováděla ve studené vodě, ale když začala drkotat zuby, vyšla se ohřát.

I drak vylezl, uložil se na trávě a rozprostřel křídla, aby k nim mohlo slunce. Hanka se posadila k němu, opřela se o šupinatý krk a rozpustila si vlasy, aby proschly. Oba si mlčky vychutnávali příjemný pocit po koupeli i to, že jsou spolu. Během prázdninového pobytu v útulku se sblížili víc, než čekali. Občas je napadaly stejné věci a leckdy stačilo jen mrknutí, aby věděli, na co ten druhý myslí. Oběma se to moc líbilo a mrzelo je, že čas rychle utíká a blíží se chvíle rozloučení.

„Hanko,“ oslovil ji drak, když se zavrtěla, aby našla pohodlnější pozici, „dokážeš se spojit s Vronem? Je divné, že se ještě neozval.“

„Tak se s ním spoj ty,“ namítla.

„Nejde mi to. Asi je moc daleko.“

„Já myslela, že u dračího kontaktu na vzdálenosti nezáleží.“

„To závisí na tom, jak je drak magicky zdatný. Zkoušel jsem Vrona zavolat, ale neozval se mi. Asi nemám dost síly, abych ho tak daleko našel.“

„No dobře, zkusím to.“

Jako první si představila Vronovy oči, ale nestačilo to. Přidala představu Vronova kontaktního krystalu. Před sebou zřetelně zahustila temnou čern a v ní prosvítal šedý obrys džinovy démonické tváře.

„To je dobře, že mě voláš,“ řekla šedá tvář, „mám malý problém s časovým rozvrhem. Opozdím se asi o sedm dní.“

„A co Paula?“

„Měla pravdu, když tvrdila, že se asi doma něco stalo a chtěla se vrátit. Její maminka vážně onemocněla.“

„A neumře?“ polekala se Hanka.

„Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych ji vyléčil z nejhoršího. Jenže teď nemám dost magie na vytvoření brány a musím doplout lodí až do Dubovníku. Potom už se k vám dostanu snadno. Pozdravuj Plama. Doufám, že mu těch pár dní navíc nebude vadit.“

„Jemu určitě ne,“ usmála se Hanka, „to spíš jeho matce.“

„S tou už jsem vše dojednal. Ještě bych potřeboval mluvit s panem Mojeranou, je tam?“

„Máš smůlu, Vrone, rodiče kluků dostali pár dní dovolené, a tak jsou teď všichni doma.“

„Nevadí, vyřídím to později. Jinak nic nového?“

„Zatím jsou tu jen takové obvyklé potíže, jako třeba najít mláďata kvanterů nebo jak přestěhovat pálivce.“

„No, já vám asi nepomohu, ale na pálivce se zkuste zeptat Plama.“

„Díky za radu.“

„Ozvu se, až doplním magii. Pokuste se zatím vyhnout průšvihům.“

Hanka se zasmála a džin zrušil spojení. Hned zvědavému Plamovi tlumočila, o čem byla řeč.

Domů se vrátili skoro za tmy. Hanka se hned běžela podívat ke kvanterům. U klece byla spousta lidí. Musela se podívat důkladně, aby zaznamenala u samice tři mláďata. I ti malí už zvládali magické mimikry dokonale.

„Tak pojďte, udělali jsme, co se dalo. Teď si musí poradit sami.“

„Bojím se, že nejmenší mládě nepřežije,“ zavrtěl hlavou Giro.

„V přírodě se to taky stává,“ namítla Sidi, „musíme jim dopřát trochu času a soukromí, jinak to nezvládnou ani ta silnější mláďata. Pojďte už.“

Skoro násilím vytlačila všechny přítomné pryč od klece. Pomalu došli do jídelny, kde se rozčilovala kuchařka, že jim vystydnou vdolečky.

„Měl jsem to nejmenší mládě v ruce a myslím, že Giro má pravdu. Bude zázrak, přežije-li do rána,“ řekl smutně Sváťa, když si brali talíře s večeří.

„Nechceš už změnit téma?“ zavrčel na něj Rafan.

„Hele,“ otočila se Hanka na staršího kamaráda, „ty máš u mě pěkněj vroubek. Jestli budeš ještě někdy Plama navádět k hloupostem, tak si mě nepřej.“

„Opravdu tě vymáchal?“ usmál se uličnický Rafan. „Víš co? Objednej mi za dva dny podobnou službu. Asi to budu potřebovat taky.“

Po večeři se jako obvykle přesunuli ven, kde sedávali u malého ohně. Plam už tu čekal na svém místěčku a potěšeně zafuněl, když se u něj Hanka, Rafan a Sváťa uvelebili. Netrvalo dlouho a ochránci se znovu začali dohadovat, co s pálivci.

„A proč je tak těžké je přestěhovat?“ zeptal se Sváťa. Koukli se po něm v rozpacích, mají-li se vůbec zdržovat otázkou malého kluka, ale nakonec nejspíš usoudili, že je třeba mládeži poskytnout informace.

„Pálivci jsou podobní ježkům, ale jsou asi dvakrát větší a bodliny mají jemné, nepichlavé. Zato kolem těla při ohrožení nebo vzrušení vytvářejí silové pole, které je na povrchu tak rozžhavené, že zapálí jakoukoliv organickou hmotu, a očití svědci tvrdí, že pod tím žářem pukají i kameny.“

„Když mají takovou obranu, jak je mohou dizlobrazové ohrožovat?“ podivil se Sváťa.

„Dizlobrazí ostny naruší celistvost silového pole kolem pálivece a žár v tom místě pronikne zpět ke kůži, takže pálivec vlastně spáchá sebevraždu. Podobné potíže mívají bohužel i při páření a při porodu. To, že se tahle kolonie udržela při životě, byl i za normálního stavu velký úspěch.“

„A nedá se pálivcům vysvětlit, že jim přestěhování pomůže?“

„Jo, zkusit by se to dalo, ale stačí málo, pálivec se lekne nebo se dostane do stresu, a je malér. Propálí se vším kolem sebe. Zapálí trávu, stromy, keře. Kov dovedou rozpálit doruda, kameny pod nimi pukají. Co potom? V čem je chceš stěhovat?“

„To nevím,“ přiznal Sváťa.

„Jak bys je přestěhoval ty, Plame?“ zeptala se Hanka, když si vzpomněla na Vronovo doporučení.

„Jak je to místo daleko od jejich původního domova?“ zeptal se drak.

„Asi deset kilometrů vzdušnou čarou, ale cesta vede přes střed rezervace. Tam by požár způsobil naprostou katastrofu,“ odpověděl Giro, „ani tobě bych nedovolil, abys je tamtudy přenášel.“

„Ale já bych to dokázal,“ namítl drak.

„Mohli bychom zkusit trasu přes Pustý vrch. Potom by se dalo k Zubatému hřebeni letět nad řekou,“ navrhl jeden ochránce z rezervace a chlapi začali opět diskutovat.

„Tak jo, zítra ráno se mrkneme na mapu,“ kývl Giro, „ale stejně se mi to nezdá. Seš si jistý, Plame, že v nejhorším případě žár zvládneš?“

„Pět minut určitě, čtvrt hodiny možná.“

„Dobře, zítra to propočítáme a zkusíme najít případná oddechová místa.“

„Já nevím, jak vy,“ zívá Sváta, „ale já jdu spát.“

Jako by všichni čekali právě na tenhle pokyn, zvedli se a za chvíli u ohně seděli jen Giro a Sidi.

Ráno se Hanka vzbudila pozdě a divila se, že ji nikdo nevyburcoval. V jídelně zjistila, že je poslední, kdo ještě nesnídal. Rychle si vzala namazanou housku a běžela zjistit, co se děje.

„Všichni, kdo sehnali supervolonová prkna, jsou od rozbřesku pryč,“ smála se jejímu údivu Sidi, „akce stěhování začala časně. Giro se nemohl dočkat, až vyzkoušejí, co vymysleli, a drak se taky objevil, sotva se rozsvítilo v jídelně.“

„A já jsem to všechno zaspala,“ povzdechla Hanka.

„Stejně s sebou vzali akorát Rafa, víc prken nebylo a pěšky by cesta trvala moc dlouho.“

„A opravdu se tam nedají používat brány?“

„Ty o tom mluvíš, jako by šlo o snadné a samozřejmé kouzlo. Bránu se naučí vytvořit jen ti nejzdatnější, a vždycky je tu riziko, že se netrefíš na plánované místo, nebo ti ho naruší magické působení a dojde k deformaci přepravované osoby či předmětu. Proč myslíš, že většina používá veřejné zabezpečené brány?“

„No, ve škole něco takového říkali, ale já na vlastní oči viděla tolik divokých bran, že se mi to nezdá nijak neobvyklé.“

„Tak to máš mezi přáteli dobré kouzelníky.“

„Když oni to většinou nebyli přátelé,“ vzdychla Hanka.

„Ahoj,“ zahalekal na ni Sváťa, který právě odnášel zbytky z vyčištěné klece, „to je dost, žes taky vstala. Už jsem si myslel, že budu muset všechno zmáknout sám.“

„Vždyť jdu,“ mávla na něj a nacpala si do pusy poslední kousek housky.

Během hodiny dokončili ranní úklid a šli se umýt.

„Fakticky jsi nechtěl jet s nimi?“ zeptala se Sváti.

„Což o to, já bych se přidal docela rád,“ pokrčil rameny, „ale na prkně mi to moc nejde.“

„Jakpak si asi vedou?“ zamyslela se Hanka a náhle ucítila Plamův kontakt.

„Jde to skvěle, půlka kolonie je přestěhovaná a teď chvilku odpočíváme. Musím pochválit Rafanova tulíka, taková mrňavá blecha, a jak umí být užitečná!“

„Nepovídej?“

„Raf mi na krk přivázel kapsičku, do které Plavík zalezl, prý ať ho vezmu s sebou. Nejdřív se mi ten nápad nelíbil, ale pak začali dva pálivci zmatkovat. Už jsem myslel, že je budu muset někde odložit, když se do toho vložil tulík a vysvětlil jim, že se nemají čeho bát. To mi řekni, jak je takový mrňous může dokázat uklidnit?“

„Nevím, jak to dělá, ale umí to, taky už jsem to zažila,“ usmála se Hanka.

„Tak já zase letím, mám tu dalších šest pasažérů,“ ukončil spojení Plam.

„To je skvělé,“ radoval se Sváťa, když mu přetlumočila rozhovor s Plamem.

„A co mláďata kvanterů?“ vzpomněla si najednou Hanka.

„Pojď se podívat,“ táhl ji Sváťa k jejich kleci.

„Jsou tu jen dvě,“ podívala se, když pozorovala, jak dovádějí, lezou po rodičích a jak samice spokojeně žere.

„To třetí mládě ráno už skoro nedýchalo, Sidi ho musela vzít z klece pryč. Má ho u sebe doma a pokouší se o jeho záchranu. Moc naděje mu ale nedává.“

„To je mi líto.“

„Hlavně že ty dvě jsou v pořádku. O ně měla taky strach,“ pozoroval Sváťa dovádějící rodinku a zasmál se, když viděl, jak se mimikry mládat nestíhají přizpůsobit jejich rychlému pohybu.

Těsně před obědem zahlédla Hanka vracejícího se draka. Přistál před jídelnou a zubil se.

„Tak co?“ Z jídelny vykoukl Sváťa a od klecí přiběhla Sidi.

„Hotovo, všechno jsme zvládli. Nikde nic nehoří, pálivcům se nový domov moc líbí, myslím, že všechno je, jak má být,“ spokojeně odpověděl drak.

„Ukaž tlapy,“ řekla Hanka, která díky jejich spojení cítila bolavý podtón v jeho hlase.

„To nic není,“ řekl drak a schoval je, aby na ně neviděla.

„Jestli je máš popálené,“ řekla Sidi, „přinesu mast. Je fakt dobrá, uleví se ti.“

„Tak jo,“ kývl Plam a Hanka se vyděla, když otevřel dlaně. Na obou měl ošklivé popáleniny.

Sidi byla hned zpátky a nesla velkou plechovku. Podala ji Hance a nařídila mazat popáleniny první dva dny pětkrát denně a další dny aspoň ráno a večer, dokud se rány nezažijí.

Mezitím dorazili i Rafan s muži, kteří se stěhovací akce zúčastnili. Dva z nich měli také drobné popáleniny, ale nic vážného. Všichni si pochvalovali, jak přesun díky drakovi a tulíkovi skvěle proběhl a jak i pálivci byli nadšení z nového domova. U oběda panovala slavnostní a vzrušená nálada. Úspěch všechny povzbudil k dalším smělym plánům pro lepší fungování rezervace.

Druhý den se v útulku objevil druid, který zasedal v radě spravující rezervaci. Strážci ho nesnášeli pro jeho aroganci a schopnost rozvrtat věci fungující a vnášet zmatek do věcí nefungujících.

Návštěvník se nechal provést útulkem, prohlédl si kvantery a demonstrativně si zacpal nos, když kolem něj přešel Rafan, který zrovna čistil prostory rochnáků. Původně se chtěl druid zúčastnit přesunu kvanterů zpět do rezervace, ale když uslyšel, že se místo nich bude přepravovat první várka rochnáků, rozmyslel si to.

Před obědem, kdy se všichni shromáždili v jídelně, zaťukal lžící o hrnek a vzal si slovo.

„Vážení přátelé, rada mě pověřila, abych zde vyřídil jednu záležitost. Doslechli jsme se, že někteří z vás uvažujete o přestěhování kolonie mimořádně nebezpečných pálivců. Mluvili jsme o tom s ostatními členy rady a shodli jsme se, že to není žádoucí. Takovou akci by bylo nutné velice pečlivě naplánovat, a stejně by riziko bylo mnohem vyšší, než si můžeme dovolit. Proto vám rada nařizuje nechat kolonii pálivců tam, kde momentálně je, a dál se myšlenkou na stěhování nezabývat. Doufám, že si rozumíme.“

„Jistě, vážený druide Terpisi,“ ujal se slova jeden z ochránců, „jako pracovníci rezervace si uvědomujeme, že rada chce pro všechny to nejlepší. Budeme respektovat její rozhodnutí. Uznáváme, že stěhování pálivců obnáší závažná rizika, takže je raději necháme na místě, kde právě jsou.“

Girovi spadla pod stůl lžice. Sehnul se pro ni a Hanka ze strany viděla, jak neúspěšně potlačuje smích. Rozhlédla se po strážcích z rezervace. Tvářili se smrtelně vážně, ale zaťaté čelisti napovídaly, že jim to činí potíže. Po obědě druid zmizel a atmosféra se konečně uvolnila.

Po dvou dnech svolila Sidi k vypuštění kvanterů a rochnáků zpět do volné přírody v rezervaci. O třetím mláděti

nikdo nemluvil, ale všichni věděli, že ho má Sidi u sebe a že stále ještě nevyhrálo svůj boj o přežití. Jeho šance vrátit se s ostatními do divočiny i tak byla nulová. Jakmile si zvykne na péči člověka, nedokáže už žít samostatně.

Strážci přemístili zvířata do přepravních boxů a vůz tažený dvěma jaky vyjel.

Na Svátku k jeho nelibosti zbylo vyčistit prostory po kvanterech i po rochnácích, takže si nakonec taky vysloužil koupel v jezeru. Sice se pokoušel protestovat, ale když mu pohrozili, že ho nepustí večer do pokoje, podvolil se.

Ještě párkrát si Hanka zalétala s drakem nad stepí a pak se ozval Vron, že pro ně druhý den přijede. Prázdniny sice ještě nekončily, ale Hanka měla neodbytný pocit, že nejhezčí část mají za sebou. Byla smutná, že se nebude vídat s Plamem, že už se neproletí tajně na jeho hřbetě ani nebudou společně dovádět u jezera. Zůstane jim jen povídání na dálku. Cítila, že i drak je smutný.

Vron pro něj vytvořil bránu domů do země draků a Plam zmizel v jejím namodralém oválu.

„Tak už jsem doma, sestřičko,“ ucítila v mysli jeho vzkaz a ujištění, že jejich spojení funguje i na dálku.

Oko Bdělých

Amy vyrazíme do Dubovníku a odvezeme Rafa na Ostrov volby,“ usmál se Vron a poslal své tři chráněnce pro zavazadla.

„Přišli se s nimi rozloučit všichni – kuchařka i pracovníci z útulku. Jako poslední dorazili Giro a Sidi, která měla v náručí malého kvantera. Už překonal krizi a zvykl si na lidskou péči. Bez námitek snesl od dětí pohlazení.

„Bylo to tady moc fajn, bude se mi stýskat,“ uronila Hanka pár slziček.

„Já bych jí to nevěřil,“ usklíbl se vesele Rafan, „ty slzy jí do očí vehnala představa, že se blíží škola a ona se zase bude muset učit.“

Ani se po něm neohnala, jen se na něj vyčítavě koukla. Bylo jí jasné, že i Rafan svým chováním maskuje lítost, že musí odjet. Sváťa všechny objal, a nejbouřlivěji kuchařku. Však také ona prolila pár slz pro svého nejmenšího a nejvděčnějšího strážníka.

Potom se Vron s Hankou, Sváťou a Rafanem vydali na cestu. Večer, když už měli za sebou putování bránami a ocitli se na lodi, natáhli se na palubu, aby si při pohledu na hvězdy užili i trochu odpočinku. Pluli na Ostrov volby

a spoléhali na Vrona, že ohlídá, aby nedošlo ke kolizi s jinými plavidly. Tu a tam je míjela světla lodí plujících ke stejnému cíli.

Plavba byla klidná, počasí jim přálo a děti si okamžitě vzpomněly na všechno, co se na palubě naučily minulý rok. Obsluhovaly plachty, stály u kormidla a podle hvězd a slunce určovaly polohu lodi. Vron s nimi zkoumal lodní příručku a mapy a upozorňoval je na chyby, kterých by se neměly dopustit, chtějí-li trefit na Ostrov volby. Rafan z nich byl nejšikovnější a Vron mu svěřil kormidlo i při přistávacím manévru na ostrově.

Jako obvykle se tu sešlo plno lidí, prostor kolem přístaviště byl přeplněný stánky a klobouky pořadatelů informovaly kolemjdoucí světelnými nápisy jako PROSÍME NÁVŠTĚVNÍKY, ABY ZACHOVALI KLID A NEPŘEDBÍHALI nebo V LABYRINTU NENÍ NIC, CO BY VÁM MOHLO UBLÍŽIT.

Rychle prošli tržištěm a zamířili známou cestou ke vchodu do labyrintu. Uprostřed se zastavili u jedné nádoby s prsteny.

„Teď je to na tobě, Rafe,“ usmála se Hanka při pohledu na šedavé kroužky v nádobě. Rafan si jeden prsten vytáhl a navlékl si jej na prst. Chvilku vypadal šokovaně a Hanka se Svátou přesně věděli, jak se cítí.

„To je ale zvláštní pocit,“ řekl Rafan a prohlížel si stříbrný kroužek na své ruce. Tulíkovi, který mu zvědavě seděl na rameni, se při navlékání prstenu zjezily všechny chloupky.

„My to známe,“ culil se Sváta.

„Pojďte, musíme si stoupnout do fronty,“ vzala Hanka kamaráda za loket a ukázala ke vchodu do labyrintu, kam bez prodlení vyrazili. Proti nim kráčel pořadatel a na klobouku se mu náhle rozsvítilo upozornění: TVŮJ POBYT ZDE JE NEŽÁDOUCÍ, OKAMŽITĚ VYPADNI Z OSTROVA!

„Co to je? Co to má znamenat?“ zamračila se Hanka.

„Toho si nevšímejte, nápis je určený mně,“ řekl Vron, „kouzelníci se bojí o své děti. Vědí, že mohu být nebezpečný, a nestojí o přítomnost kouzelného džina na místě, jako je toto.“

„Ale minule jsi nás přece také doprovázel.“

„No, snad to i tentokrát proběhne bez komplikací,“ řekl Vron nejistě a pokynul Rafanovi, aby se zařadil do fronty. Vypadalo to na delší čekání než minule.

Když se téměř propracovali až k pořadateli před vchodem, ucítila Hanka, jak ji Vron chytil za rameno a jak se zapotácel.

Ohlédla se. „Co se děje?“

„Budou potíže, dotklo se mě oko Bdělých.“

„Cože?“ nechápala Hanka, o čem Vron mluví.

Vtom se u labyrintu objevil velký zamračený muž. Třímal hůl moci a zamířil k nim.

„Jak sis mohl dovolit vstoupit na ostrov?“ ukázal holí na Vrona.

„Dovol, vážený ochránce, abych vysvětlil...“ poklekl Vron, ale muž mu neumožnil domluvit.

„Drž hubu a zmiz!“ namířil na džina svoji hůl. Vron ztratil svou lidskou podobu a přihlížející vydechli překvapením. Pak ucítili nárazovou vlnu magie a džin zmizel úplně.

Lidé kolem začali rozčileně hovořit a na adresu ochránce se ozvalo několik pochvalných výkřiků.

„Byl tady s námi jako náš doprovod. Co je na tom zlého?“ našťavaně se ozvala Hanka. „Co jste mu udělal?“

Muž se k ní překvapeně otočil: „Nesvéprávné osoby nemají na Ostrově volby co dělat. Potrestal jsem ho za drzost a deslal k jeho právoplatnému majiteli. Myslím, že vám měli vybrat jiný doprovod než tohoto nežádoucího služebníka. Mohu pro vás udělat jediné – poslat vás hned teď na stejné místo, kam jsem poslal jeho. Přejete si, abych to udělal?“

„Ne, to si nepřejeme!“ odsekla Hanka rozzlobeně.

„Dobrá,“ odpověděl úsečně muž, otočil se k nim zády a odkráčel směrem k labyrintu.

„No nazdar,“ chytil se za hlavu Sváťa, „co teď?“

„Co by,“ řekla energicky Hanka, „Rafan musí projít bludištěm a my se zatím pokusíme něco vymyslet.“

„A neměli bychom vyřešit zpáteční cestu dřív, než tam vlezou?“ namítl Rafan.

Hanka se ohlédla na frontu, která se vytvořila za nimi, a zavrtěla hlavou: „Ani náhodou. Nebo se snad bojíš do labyrintu vstoupit?“

„Hele, ségra, tohle jsou moje metody, to na mě nezkoušej,“ usmál se Rafan, ale pak přikývl a přistoupil k pořadatelé před vchodem. Dostal stříbrný peníz.

Podal ho Svátovi: „Až se zahřeje, tak si mě přijďte vyzvednout k východu.“

Potom vzal tulíka a posadil ho na Hančino rameno. „Počkej tu na mě, Plavíku, já se za chvíli vrátím,“ řekl mu, mrkl na Hanku a zamířil ke vchodu do labyrintu.

Dívali se, jak mizí vevnitř. Hančina zlost pomalu vyprchala a na jejím místě začala narůstat obava. Pomalu se vydali dolů do přístaviště.

„Asi bys měla říct Plamovi, co se stalo,“ řekl tiše Sváťa.

Hanka chvíli zvažovala jeho návrh a pak přikývla: „Jasně, asi bychom se s ním měli poradit. Nebo zkusím zavolat přímo Vrona. Jenom musíme najít nějaké klidnější místo.“

Posadili se do trávy dál od přístavního ruchu a Hanka se pokusila kontaktovat Vrona. Ale ať se snažila sebevíc, nepodařilo se jí to.

„Buď mi to ostrov znemožňuje, nebo se mu přihodilo něco špatného,“ komentovala svou snahu, „ještě zkusím spojení s Plamem.“

Tentokrát to bylo snadné. Kontakt naskočil okamžitě.

„Ahoj, jak se máte? Rád tě slyším,“ potěšeně zareagoval drak.

Když mu Hanka vylíčila, co se přihodilo, překvapeně zavřel: „Jak může být takový hulvát ochráncem? Jdu za matkou a zjistím, co se dá dělat. Kdyby se mi nepodařilo ti zavolat, tak se ozvi sama.“

„Mám nápad,“ řekl Sváťa, když se Hančina pozornost vrátila do reality, „zkusíme obejít kapitány lodí a zeptat se, jestli nejedou do Dubovníku a jestli by nás nevzali s sebou.“

„A naši loď tady necháme? Přece ji dokážeme obsluhovat i bez Vrona. Myslím, že bychom mohli doplout do Dubovníku i sami,“ namítla Hanka.

„Nechápu, proč si vždycky vybíráš tu složitější cestu,“ vrtěl hlavou Sváťa.

„Zdá se ti složitější?“

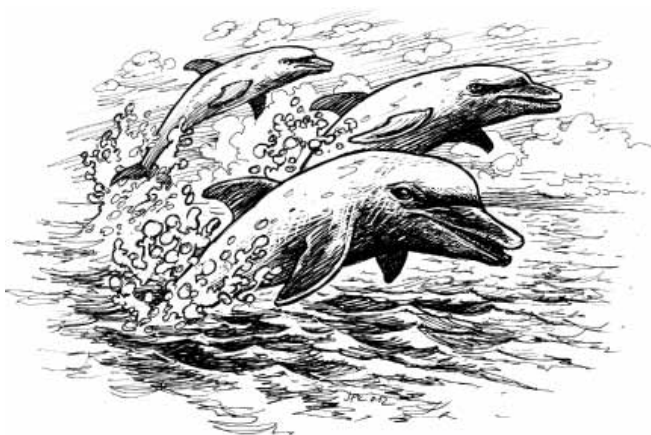
„Už mlčím,“ otočil kamarád oči v sloup, „nebo víš co? Mohli bychom se zavěsit za některou loď, abychom neztratili cestu. Třeba by nás některý z kapitánů byl ochoten vzít do party.“

„No vidíš,“ kývla Hanka, „to zní jako rozumný nápad. Půjdemo se poptat k lodím, co tu kotví, a uvidíme.“

Rafan mezitím dostal pokyn, že může vstoupit do labyrintu. I když na to nevypadal, byl nervózní a napjatý. Okolnosti ho donutily udělat krok, kterému se až dosud úspěšně bránil. Stále ho trápila otázka, zda dělá dobře. Věděl, že nadání má, ale bál se ho. Tulík se však stal sluníčkem jeho duše a tenhle malý přítel potřebuje, aby se Raf naučil ovládat svůj sedmý smysl. Takže kupředu! Copak tu asi na něj čeká?

Vlevo minul bránu plnou květin, vpravo na něj kýval jednorozec, další brána byla temná jako noc, plná netopýrů. Vykročil dál a minul draka na sněhu. Jak dlouho tu bude chodit, než potká tu pravou? Nebo ji snad už minul? Cesta se točila vlevo a nabídla vstup na zelenou louku uprostřed

háje. Zaváhal, ale někde uvnitř cítil, že to není ono. Ještě popošel a uviděl pobřežní útesy a kousek pláže. Na jednom útesu seděla siréna a broukala si do šumění příboje. Rafan okouzleně vstoupil. Ucítil vůni moře a zahlédl několik del-fínů, jak si hrají nedaleko pobřeží. Pomalu došel mělkou vodou až k siréně. Odepnula si zelený závoj a odhodila ho do moře. Na útesu seděla v oblečení, které Rafana překva-pilo. Bylo souměrně bíločerné. Co bylo vlevo bílé, bylo vpra-vo černé a naopak. Otočila k němu svůj obličej. Polovinu vlasů měla černou, polovinu blond. Usmála se.

„Kdo jsi?“ zeptal se jí.

„Jsem podstata rovnováhy.“

„Opravdu? A neměla bys tedy být i napůl mladá, napůl stará, napůl krásná, napůl ošklivá, napůl čistá, napůl špi-navá?“

„Máš pravdu. Líbilo by se ti to víc?“

„To ne, tahle varianta je mnohem příjemnější.“

„Myslela jsem si to. Tohle je zážitek, na který bys měl rád vzpomínat, takže ty drobnosti, o kterých jsi mluvil, vyne-cháme, co říkáš?“

„Souhlasím.“

„Pojď se mnou,“ vzala ho za ruku a kráčeli příbojem do skal.

Zastavila u jednoho skalního hrnce, ve kterém se točila voda. Podívala se zvědavě na Rafana, jako by zvažovala, zda má vyslovit svou otázku. Nakonec se zeptala.

„Proč ses rozhodl pro zasvěcení tak pozdě?“

„Nechtěl jsem být čarodějem a učit se kouzla.“

„Změnil jsi názor?“

„Připojil se ke mně malý přítel, který nemůže bez magie existovat. Musím se naučit ovládat svůj sedmý smysl kvůli němu.“

„To je dobrý důvod. Přistup blíž a dotkni se rukou hladiny. Máš schopnost vidět mimo čas. Tentokrát ti sice nemůžu slíbit, že to bude ryze příjemný pohled, ale máš možnost zahlédnout jeden klíčový okamžik svého života. Dívej se.“

Rafan se dotkl vody a ta se zklidnila a jako by zastavila. Rozeznal obraz mladého muže a uvědomil si, že je to on sám, ale o pár let starší. V ruce držel hůl moci a kousek od něj stál obrovský drak. Uviděl, jak proti němu letí ohnivý dech a hůl moci v jeho ruce shořela. Sehnul se a vyrazil proti drakovi. Mečem v pravé ruce sekl ze strany po soupeři. Ten uhnul a muž vymrštil i levou ruku, která také svírala meč. Ťal draka do křídla tak prudce, že mu skoro přesekl kost u ramene. Drak vykřikl bolestí. Vyhrál jsi, schovej ten meč, udělám, co žádáš, zavolal a obraz se vytratil. Rafan se tázavě podíval na sirénu.

„Třeba ti tahle vědomost jednou pomůže,“ pokrčila rameny a kývla na něj, aby ji následoval. Přišli do malé zátoky. Voda byla průzračná a na dně ležely bílé a černé kameny.

„Tady mám pro tebe dárek,“ ukázala na kamínky, „smíš si vybrat tři, které se ti budou nejvíc líbit. Jen se musíš roz-

hodnout, jestli budou černé, nebo bílé, není možné je kombinovat.“

„Mám se pro ně potopit?“

„Samozřejmě. Jak jinak bys je chtěl získat? A ještě něco. Pokud zvolíš aspoň dva, které budou ku prospěchu nejen tobě, získáš i něco navíc.“

„Dobře,“ souhlasil Raf a chvíli přemýšlel, má-li se svléknout a zout, ale boty už měl stejně mokré, proto se rozhodl skočit do vody tak, jak byl.

Jak se blížil ke dnu, uviděl, že kameny mají nápisy. Na bílých zahlédl slova jako *SPOKOJENOST, ŠTĚSTÍ, SMYSL PRO RODINU, DIPLOMACIE, POROZUMĚNÍ, LÁSKA K DĚTEM, PRACOVITOST.*

Černé zase nabízely možnosti jako *SÍLA, CTIŽÁDOST, ÚSPĚCH, MOC, RYCHLOST, STATEČNOST, ABSOLUTNÍ PAMĚŤ, SCHOPNOST VIDĚT PRAVDU...* Po tom posledním Rafan hrábl. Pak si ještě přibral *SÍLU* a váhal mezi *RYCHLOSTÍ* a *PAMĚTÍ*. Náhle mu ale padl zrak na *SCHOPNOST UČIT SE* a měl vybráno. Jenže vtom zahlédl i kamínek *SCHOPNOST KOMUNIKACE...*

Siréna si od něj vzala černé kameny. Prohlédla si první z nich.

„Vybral sis schopnost vidět pravdu. Pozoruhodné. Smím vědět, co tě k tomu vedlo?“

„V poslední době jsem se setkal s lidmi, kteří vypadali čestně a důvěryhodně, a přitom jejich řeč zkreslila pravdu takovým způsobem, že mě to šokovalo. Kdybych tenkrát nebyl přítomen u události, o které se mluvilo, asi bych jim uvěřil. Byli tak přesvědčiví. Naštěstí tam byli i jedinci, kteří vše uvedli na pravou míru a ujistili radu, že při osvojení tulíka k žádnému podvodu ani intrikám nedošlo. Moc rád bych uměl rozpoznat pravdu od nepravdy.“

„Tak dobrá, ta schopnost je tvoje. Jen jestli uneseš i pohled sám na sebe,“ pozorovala ho zvědavě siréna.

Rafan chvíli mlčel a úsměv se mu vytratil z tváře. Pak povzdychl a podíval se na svou průvodkyni: „Máš pravdu, není moc příjemné zjistit, že zatím nic nejsem, nic moc neumím, a mám naprosto nelogickou představu, že můžu ochraňovat přátele a spasit svět. Připraví mě pravda o všechny sny a iluze?“

„O některé ano. Teď zkus něco jiného. Dokážeš si vzpomenout na rodiče?“

„Vzpomínám si, jak se hádali, a já strkal hlavu pod polštář, abych je neslyšel. Otec trval na tom, že ze mě musí být druid. Matka na něj ječela, že jako kouzelník budu mít mizerný život v chudobě, že trvá na tom, abych vstoupil co nejdřív do armády a stal se vojákem. Nenáviděl jsem jejich hádky a zařekl jsem se, že nebudu ani kouzelníkem, ani vojákem. Potom nás otec opustil. To jsou vlastně jediné vzpomínky na dětství, které mám. Pak už si vybavuji jen život v Útulném domově.“

„A jak to vidíš teď?“

Rafan zdvihl oči a překvapeně se usmál: „Oni mě oba milovali. Chtěli pro mě to, co sami považovali za nejlepší. Měli mě rádi...“

„Tak vidíš, pravda může přinášet i pochopení a úlevu.“

Siréna otevřela dlaň s dalším zvoleným kamínkem.

„Schopnost se učit? To abys to měl snadnější ve škole?“

„No, to taky,“ pokrčil rameny Rafan, „ale rád bych se naučil i další jinodruhé řeči. Zatím umím jen trochu sirénsky. Můj tulík rozumí i tvorům, kteří nepoužívají jazyk v pravém slova smyslu. Taky bych to rád uměl, pokud se to dá naučit.“

„Schvaluji touhu učit se, ta schopnost je tvoje. A copak jsi zvolil do třetice?“

Siréna natáhla ruku s kamínkem nadepsaným jako schopnost komunikace.

„O tom už jsme vlastně mluvili,“ podotkl Rafan dřív, než se ho stačila zeptat.

„Proč ne? Měj tedy i tuto schopnost. Je možná užitečnější než všechna bojová umění dohromady.“

„Bylo těžké si vybrat. Měl jsem pocit, že bych potřeboval všechno, co kameny nabízely.“

„Málokterá volba je jednoduchá, ale tvoje se mi líbí. Nevybral sis nic válečného, jako třeba sílu, rychlost, přesnost, schopnost ovládat zbraně, potěšil jsi mě. Přidám ti navíc dárek a doufám, že z něj budeš mít radost. Tuhle dovednost můžeš získat jen od sirény. Dávám ti schopnost dýchat a pohybovat se pod vodou. A dávám tuto schopnost i tvému malému příteli tulíkovi.“

Rafan se rozzářil: „Nevím, co na to říct. To je nádherný dar. Děkuji za nás oba.“

„Užívej svých darů rozumně.“

„Vždy budu na straně dobra.“

„Co je dobro a co je zlo?“

„Dobro? Snad když jsou lidé spokojení a mají se dobře.“

„A zlo?“

„Trápení, krutost, nemoci, smrt...“

„Budeš krutost zabíjet nebo milovat? Která varianta se dá označit za dobrou?“

„Nevím. To je složité. Asi podle situace,“ zatvářil se Rafan zmateně.

„Nechci ti přednášet o životě, jen chci ukázat, jak je zlo a dobro propleteno navzájem. Jedno bez druhého nemůže existovat. Ti nejmoudřejší z nás říkají, že nejdůležitější je rovnováha. Měj to na paměti, až budeš váhat při důležitém rozhodnutí. A pokud si nebudeš vědět rady, nech rozhodnout srdce.“

„A co když to bude špatně?“

„Každý někdy udělá chybu. To je součást života. Jinak to ani nejde. Neboj se toho a vykroč pravou nohou.“

Rafan poslechl a všechno se s ním zatočilo.

Než se nadál, stál u východu. Byl plný dojmů. Hanka se Svátou právě přicházeli. Tulík seběhl z Hančiny ruky na zem a pelášil Rafanovi naproti. Vyšplhal hbitě po jeho kalhotách a košili a stulil se mu pod krk. Kníkal nadšením a vyčítal mu, že ho na tak dlouho opustil. Sváťa kamarádovi podával jeho minci a Rafan hned zkoumal, zda má v nabídce magických škol Santarenu. Ohromně se mu ulevilo, když ji našel.

„Tak co, jaké to bylo?“ vyzvíдалa Hanka.

„Úžasné,“ vydechl Rafan, „až se trochu vzpomatuji, budu vám vyprávět. A co vy? Co jste zatím vymysleli, jestli se můžu zeptat?“

„Obešli jsme kapitány lodí a máme průvodce. Barakuda jede do Dubovníku a odplouvá za dvě hodiny. Smíme se k ní připojit. Kapitán Raskin nám dokonce slíbil půjčit jednoho ze svých námořníků. Byl moc ochotný.“

„Opravdu? To se většinou nestává. Nezdálo se vám to podezřelé?“ zapochyboval Rafan.

„A já myslel, že nás pochválíš, jak jsme to skvěle vymysleli,“ zasmušil se Sváťa.

„Víš co? Když je někdo cizí moc ochotný, tak to ve mně automaticky vzbuzuje nedůvěru. Raději vás pochválím až v Dubovníku.“

„Za pár dní tam jsme. Nepůjdeme si teď koupit něco na památku?“ loudil malý kamarád.

„A co Vron? Neozval se?“ otočil se Rafan na Hanku.

„Mluvila jsem s Plamem. Vron se objevil v matčině jeskyni. Jenže je paralyzovaný a prý je těžké odhadnout, kdy ho to přejde. Zatím nám nemůže pomoci, musíme si poradit sami.“

„Aha. Takže, Svatoušku, žádné utrácení! Peníze, co jsme si vydělali, budeme potřebovat na průchod veřejnou bránou.“

„A neměli bychom raději prodat lod?“

„Je snad tvoje, abys ji mohl nabízet k prodeji?“

„Dobře,“ rezignoval Sváťa, „nebudeme utrácet. Jen snad něco malého k snědku, co říkáte?“

„Asi bychom mu měli něco dopřát,“ mrkla Hanka na Rafana, „jinak budeme zítra losovat, kdo z nás mu má posloužit jako potrava.“

„Oukej, s kusem chleba souhlasím.“

„Chleba?“ ohrnul Sváťa nos, ale když ho Rafan sjel pohledem, raději zmlkl.